

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Wojciech Łączewski

w obecności:

Protokolant: Sylwia Adamczyk

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu dnia 9 maja 2014 roku

na rozprawie

sprawy P. S. (1), syna A. i T. z domu S., urodzonego dnia (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 16 maja 2011 roku, w W., przy ul. (...) / ul. (...), posiadał wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, środki psychotropowe w postaci amfetaminy, w ilości 0,92 grama netto, to jest o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 124 z późn. zm.)

I. oskarżonego P. S. (1) uznaje za winnego tego, że w dniu 16 maja 2011 roku, w W., województwa (...), posiadał wbrew przepisom ustawy substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 0,92 grama netto, który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 124 z późn. zm.) i skazuje go, a na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 124 z późn. zm.) w zw. z art. 116 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 124 z późn. zm.) orzeka wobec oskarżonego P. S. (1) przepadek dowodu rzeczowego określonego w pkt 1 wykazu dowodów rzeczowych (k. 60 akt sprawy II K 158/13);

III. na podstawie art. 69 §1 i §2 k.k. w zw. z art. 70 §1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego P. S. (1) w pkt I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 3 (trzech) lat ;

IV. na podstawie art. 71 §1 k.k. wymierza oskarżonemu P. S. (1) grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, ustalając, na podstawie art. 33 §3 k.k., wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnaście) złotych;

V. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu P. S. (1) w pkt IV wyroku grzywny zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 maja 2011 roku do dnia 17 maja 2011 roku przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

VI. na podstawie art. 626 §1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 616 §2 k.p.k. zasądza od oskarżonego P. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem częściowych wydatków i na podstawie art. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 z 1983 roku, poz. 223 z późn. zm.) kwotę 100 (sto) złotych tytułem częściowej opłaty; w pozostałej części na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwalnia oskarżonego P. S. (1) od zapłaty kosztów sądowych ustalając, że wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 702/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie rozpoznając sprawę oskarżonego P. S. (1) ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 16 maja 2011 roku funkcjonariusze Policji Ł. M., A. K. i D. G. udali się w okolice klubu (...) w W. w związku z otrzymaną informacją, z której wynikało, że w rejonie klubu ma miejsce sprzedaż narkotyków przez mężczyznę w wieku około 30 lat. Z informacji wynikało, że mężczyzna ten porusza się czerwonym samochodem i jest w towarzystwie kobiety. (dowód: zeznania świadka Ł. M., k. 23v akt sprawy II K 158/13)

Około godziny 18⁵⁰, wymienieni wyżej funkcjonariusze Policji, zauważyli jak na ulicę (...) wjeżdża samochód V. o numerze rejestracyjnym (...) w kolorze czerwonym, z którego po zatrzymaniu wysiadła kobieta. Trzymała ona w ręku zawiniątko w kolorze białym, które pozostawiła w ścianie budynku w znajdującym się tam otworze. Następnie wsiadła do samochodu, który odjechał około 10 metrów dalej. (dowód: zeznania świadka Ł. M., k. 23v akt sprawy II K 158/13; wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1), k. 173 akt sprawy II K 158/13; wyjaśnienia podejrzaney O. B., k. 51 akt sprawy II K 158/13)

Wymienieni wyżej funkcjonariusze Policji prowadzili w dalszym ciągu obserwację zarówno samochodu, jak i pozostawionego przez kobietę zawiniątka. Postanowili również wylegitymować osoby znajdujące się w samochodzie, którymi okazali się P. S. (1) i O. B.. Kobieta oświadczyła, że otrzymała zawiniątko od P. S. (1), a w środku znajduje się około 2 gram amfetaminy. Nie była w stanie odpowiedzieć na pytanie, dlaczego pozostawiła to zawiniątko w ścianie budynku. Dokonano zatrzymania legitymowanych osób i ich przeszukania. (dowód: zeznania świadka Ł. M., k. 23v akt sprawy II K 158/13; protokoły zatrzymania, k. 3 i 6 akt sprawy II K 158/13; protokoły przeszukania, k. 4 – 5 i 7 – 8 akt sprawy II K 158/13; częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1), k. 44 akt sprawy II K 158/13; wyjaśnienia podejrzaney O. B., k. 51 akt sprawy II K 158/13)

Funkcjonariusze Policji dokonali również przeszukania samochodu pod kątem znajdujących się w nim przedmiotów pochodzących z przestępstwa. Sprawdzono także zawiniątko pozostawione przez O. B., i jak się okazało znajdowały się w nim dwa woreczki foliowe z zapięciem strunowym. Po przebadaniu znajdującej się w woreczkach substancji testerem uzyskano wynik odpowiadający amfetaminie. (dowód: zeznania świadka Ł. M., k. 23v – 24 akt sprawy II K 158/13; protokoły przeszukania, k. 9 – 10 i 12 – 14 akt sprawy II K 158/13; protokół użycia testera narkotykowego, k. 15; protokół oględzin, k. 16)

Z opinii (...) w W. wydanej po przeprowadzeniu badań metodą chromatografii gazowej z detekcją masową wynika, że substancja ta jest amfetaminą (dowód: opinia (...) w W., k. 81 – 82 akt sprawy II K 158/13).

Stan faktyczny został ustalony na podstawie wskazanych powyżej dowodów.

Oskarżony P. S. (1) na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a mianowicie udzielenia substancji psychotropowej nieustalonej osobie. Wyjaśnił, że w dniu 16 maja 2011 roku wraz ze swoją dziewczyną O. B. był w centrum W., poruszali się samochodem V. (...), który on prowadził. Udali się do klubu (...). Bezpośrednio przed parkowaniem O. B. wychyliła się z samochodu, żeby sprawdzić, czy będzie możliwy wjazd pomiędzy dwa samochody, przy czym z samochodu nie wychodziła. Po zaparkowaniu nie wychodzili z samochodu, za

to podeszli do nich policjanci i ich zatrzymali. Pod klubem (...) był umówiony ze znajomym swojego kolegi, który ma pseudonim (...), ale nie spotkał się z nim, gdyż zatrzymała ich Policja. Ani on ani O. B. nie mieli przy sobie żadnych narkotyków. Zaprzeczył, by sprzedawał, czy udzielał narkotyki.

W trakcie kolejnego przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego P. S. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest posiadania substancji psychotropowej i odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania; potwierdził wyjaśnienia składane uprzednio.

Podczas przewodu sądowego w sprawie II K 158/13 oskarżony P. S. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że to była „nasza amfetamina, moja amfetamina” (vide wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1), k. 173 akt sprawy II K 158/13). Jako przyczynę schowania amfetaminy w określonym miejscu wskazał chęć przyjazdu na imprezę komunikacją miejską.

W trakcie przewodu sądowego w niniejszej sprawie oskarżony P. S. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że rozpoczął uczęszczanie na terapię od końca lutego 2014 roku. Wcześniej się nie leczył, ponieważ udawało mu się utrzymać abstynencję.

Wyjaśnieniom P. S. (1) dano wiarę w części, w jakiej oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i potwierdził, iż ujawniona amfetamina stanowiła jego własność. Przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu należy uznać za wiarygodne, gdyż znajduje ono potwierdzenie w zeznaniach świadka Ł. M., wyjaśnieniach O. B. oraz dowodach z dokumentów, takich jak protokół zatrzymania, protokół przeszukania i oględzin oraz opinii z zakresu (...) w W.. W toku postępowania nie pojawiły się żadne okoliczności, które mogłyby podważyć fakt przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, w tym fakt składania przez niego uprzednio wyjaśnień, w których nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W pozostałej części nie dano wiary wyjaśnieniom oskarżonego P. S. (1), gdyż pozostają one w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym, a mianowicie zeznaniami świadka Ł. M., wyjaśnieniami O. B. oraz protokołem zatrzymania, przeszukania i oględzin.

Składając wyjaśnienia współoskarżona O. B. od samego początku twierdziła, iż wiedziała, że środek, który podłożyła w okolicie ściany to amfetamina, która znajdowała się w dwóch woreczkach owiniętych w chusteczkę. Podłożenie tej substancji w to miejsce miało związek z tym, że odebrać miała go osoba, która dzwoniła do P. S. (1). Osoba ta miała wyjść z klubu i za to zapłacić, ale do tego nie doszło. W tym zakresie wyjaśnieniom oskarżonej O. B. dano wiarę, ponieważ znajdują one potwierdzenie w zeznaniach świadka Ł. M., wyjaśnieniach P. S. (1), który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz dowodach z dokumentów, takich jak protokół zatrzymania, protokół przeszukania i oględzin oraz opinii z zakresu (...) w W..

Co prawda podczas kolejnego przesłuchania w charakterze podejrzanej O. B. nie podtrzymała uprzednio złożonych wyjaśnień, jednakże nie ma to znaczenia dla oceny wyjaśnień, które złożyła uprzednio. Zestawienie wyjaśnień oskarżonego P. S. (1) przyznającego się do posiadania substancji psychotropowej w postaci amfetaminy z wyjaśnieniami oskarżonej O. B., która potwierdziła, iż to właśnie ta osoba przekazała jej dwa woreczki owinięte w chusteczkę nie budzi wątpliwości, co do rzeczywistej sekwencji zdarzeń. Bez znaczenia są przy tym – z uwagi na treść zarzutu stawianego P. S. (1) zarzutu – przyczyny, dla których z polecenia P. S. (1) O. B. pozostawiła zawiniątko z amfetaminą w okolicach ściany.

Dano wiarę zeznaniom świadka Ł. M. – funkcjonariusza Policji – który opisał przyczyny i okoliczności zatrzymania oraz przeszukania oskarżonego P. S. (1) i towarzyszącej mu O. B.. Świadek ten nie zna osobiście oskarżonego i nie ma żadnych podstaw, aby go pomawiać. Zeznania tego świadka, co do rodzaju i ilości posiadanego przez P. S. (1) środka korespondują z wyjaśnieniami O. B., a także dowodami nieosobowymi, takimi jak protokoły przeszukania i oględzin oraz opinią (...) w W..

Podzielono opinię z zakresu badań chemicznych wydaną przez (...) w W., dotyczącą ujawnionej substancji. Opinia ta została sporządzona przez kompetentną instytucję, posiadającą odpowiednią wiedzę z zakresu będącego jej przedmiotem, a nadto została wydana po przeprowadzeniu badań charakterystycznych dla jej przedmiotu, a więc przy zastosowaniu metody chromatografii gazowej z detekcją masową. Zastosowana metoda jest bardzo szczegółowa i potrafi konkretnie odpowiedzieć na pytanie, jakiego rodzaju substancje, czy też środki, zostały zatrzymane. Opinia ta odpowiada wymaganiom określonym w kodeksie postępowania karnego, a nadto w toku przewodu sądowego nie była kwestionowana przez strony.

Podzielono opinię biegłych lekarzy z zakresu psychiatrii E. W. i S. K., którzy posiadają duży zasób wiedzy oraz odpowiednie doświadczenie zawodowe. Opinia ta została wydana po przeprowadzeniu badań charakterystycznych dla jej przedmiotu. Wnioski zawarte w opinii zostały uzasadnione w sposób przekonujący i odpowiadający zasadom opiniowania. Strony w toku postępowania tejże opinii nie kwestionowały. Z przedmiotowej opinii wynika, iż oskarżony P. S. (1) jest uzależniony od amfetaminy, jednakże w chwili czynu nie znajdował się w stanie znoszącym lub ograniczającym jego poczytalność.

Za wiarygodne uznano dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, które zostały ujawnione na podstawie art. 394 §1 i §2 k.p.k. Dokumenty te zostały sporządzone przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności, a strony w toku przewodu sądowego nie kwestionowały ich prawdziwości; również Sąd dokonując ich kontroli od strony formalnej i zawartości merytorycznej nie dopatrzył się uchybień ani śladów wskazujących na ich fałszowanie przez podrabianie lub przerabianie.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie stwierdził, że вина oskarżonego P. S. (1) nie budzi wątpliwości oraz została w pełni udowodniona.

Prokurator Prokuratury Rejonowej (...) w W. oskarżył P. S. (1) o popełnienie występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 124 z późn. zm.; zwana dalej ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii), polegającego na tym, że w dniu 16 maja 2011 roku, w W., przy ul. (...) / ul. (...), posiadał wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, środki psychotropowe w postaci amfetaminy, w ilości 0,92 grama netto.

Oskarżony P. S. (1) jest pełnoletni, a sąd nie dopatrzył się żadnych okoliczności, które mogłyby poddać w wątpliwość jego poczytalność w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu. Okoliczności takie nie wynikają również z opinii biegłych lekarzy psychiatrów E. W. i S. K.. W związku z tym stwierdzić należy, że P. S. (1), pomimo uzależnienia od substancji psychotropowej – amfetaminy, jest osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej i nie zachodzą jakiegokolwiek okoliczności, które uniemożliwiłyby przypisanie mu winy.

Zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy i dokonana wyżej jego ocena pozwala na stwierdzenie, że oskarżony P. S. (1) znajdując się w normalnej sytuacji motywacyjnej i mając pełną swobodę zachowania się zgodnego z przepisami prawa karnego, normy te naruszył, popełniając przestępstwo stypizowane w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W myśl powołanego przepisu odpowiedzialności karnej podlega ten, kto, wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe.

Czyn określony w ww. przepisie jest przestępstwem powszechnym, formalnym i trwałym. W przypadku posiadania środków odurzających lub substancji psychotropowych przedmiot jego ochrony stanowi dobro indywidualne w postaci zdrowia i życia konkretnej osoby.

Czynność wykonawcza stypizowana w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii polega na niezgodnym z ustawą posiadaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych, tj. środków i substancji wymienionych w załączniku do niniejszej ustawy. Czynność ta jest realizowana „wbrew przepisom ustawy”, jeżeli pozostaje w

sprzeczności z dopuszczalnymi ustawą zachowaniami, związanymi z dozwolonym posiadaniem środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Posiadaniem środka odurzającego lub substancji psychotropowej jest każde władanie takim środkiem lub substancją, a więc także związane z jego użyciem lub zamiarem użycia. W prawie karnym sformułowanie to, jeżeli nic innego nie wynika z treści aktu prawnego lub kontekstu, w jakim określoną regulację wiązać należy z innymi przepisami, jest używane w znaczeniu ogólnym i oznacza „mieć” coś, czy „dysponować” czymś. Wobec tego „posiadanie” oznacza świadome i faktyczne dysponowanie rzeczą, niezależne od czasu jego trwania.

W myśl art. 4 pkt 25 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii substancją psychotropową jest każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego, działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie substancji psychotropowych, stanowiącym załącznik nr 2 do ustawy. Przedmiotowy załącznik do ustawy, w wykazie substancji psychotropowych grupy IV – P, jako taką substancję wymienia amfetaminę.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, substancje psychotropowe grupy IV – P mogą być używane wyłącznie w celach medycznych, przemysłowych lub prowadzenia badań. Natomiast posiadać je może wyłącznie przedsiębiorca, jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna uprawniona na podstawie przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, rozporządzenia 273/2004 lub rozporządzenia 111/2005 (art. 34 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii).

Z uwagi na to, że oskarżony P. S. (1) w żaden sposób nie jest podmiotem uprawnionym, do posiadania ww. substancji uznać należy, że posiadał ją wbrew przepisom ustawy, a bezprawność tego zachowania jest tutaj bezsprzeczna. Ilość posiadanej przez oskarżonego substancji stanowi bowiem 8 do 11 porcji handlowych, których zażycie niewątpliwie wprowadzi osobę w stan odurzenia (tak: wnioski opinii z zakresu (...) w W., k. 82 akt sprawy II K 158/13).

W ocenie sądu nie ulega żadnej wątpliwości, że oskarżony P. S. (1) miał świadomość popełnienia czynu zabronionego. Kampania antynarkotykowa prowadzona od wielu lat, wiek oskarżonego, jego stopień rozwoju i okoliczności, w jakich posiadał substancję psychotropową wyklucza przyjęcie, iż nie miał on świadomości wszystkich znamion strony przedmiotowej, świadczy jednoznacznie o chęci popełnienia przestępstwa.

Nie sposób było jednak podzielić opisu zachowania oskarżonego zaproponowanego przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia z uwagi na jego liczne nieścisłości. Dlatego też dokonano korekty opisu czynu przypisanego oskarżonemu P. S. (1), uznając go za winnego tego, że w dniu 16 maja 2011 roku, w W., województwa (...), posiadał wbrew przepisom ustawy substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 0,92 grama netto.

Kierując się dyrektywami zawartymi w art. 3 k.k. oraz art. 53 §1 i §2 k.k., a także treścią wniosku oskarżonego złożonego w trybie art. 387 §1 k.p.k. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie uznał, że adekwatną dla P. S. (1) za popełnienie tego przestępstwa karą, będzie kara 3 miesięcy pozbawienia wolności.

W tym miejscu podnieść należy, że niezasadnym byłoby stosowanie wobec oskarżonego przepisu art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dwóch powodów. Po pierwsze, ilość posiadanej przez oskarżonego środka, a więc 8 do 11 porcji handlowych wyklucza zastosowanie tego przepisu. Po drugie, etap postępowania sądowego wyklucza możliwość zastosowania powołanego wyżej przepisu, gdyż umorzenie postępowania może nastąpić po stwierdzeniu, że substancje psychotropowe posiadane są w ilości nieznaczej i na własny użytek sprawcy, a umorzenie postępowania może nastąpić przed wydaniem postanowienia o wszczęciu śledztwa lub dochodzenia. Wreszcie po trzecie, okoliczności, w jakich oskarżony popełnił zarzucony mu czyn wykluczają przyjęcie, że orzeczenie wobec sprawcy kary byłoby, a wreszcie mamy do czynienia z nieznacznym stopniem społecznej szkodliwości czynu.

Przechodząc do omówienia wymiaru kary stwierdzić należy, że kara ta została wymierzona według własnego uznania, z baczeniem na to, by była ona orzeczona w granicach przewidzianych przez ustawę. Jednocześnie w polu widzenia sądu pozostawało to, by orzeczona kara nie przekroczyła stopnia winy, a także by uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu. Ponadto wzięto pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku

do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę uwzględniono motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy i zachowanie się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa.

Zadaniem sądu jest takie określenie kary, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy. Oskarżony jest, co prawda osobą stosunkowo młodą, jednak posiada doświadczenie życiowe i stan wiedzy uprawniający do stwierdzenia, że stopień zawinienia jest wysoki. Do takiego stwierdzenia uprawnia ocena sytuacji, w jakiej działał P. S. (1), która to sytuacja pozbawiona była atypowych okoliczności mogących mieć negatywny wpływ na podjętą przez oskarżonego decyzję. Swoim zachowaniem, przy takim poziomie rozwoju intelektualnego, P. S. (1) wykazał się lekceważącym stosunkiem do obowiązującego porządku prawnego.

Sąd uznał, iż przypisany oskarżonemu czyn cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości z uwagi na rodzaj naruszonego dobra, to znaczy życie i zdrowie ludzkie w aspekcie całego społeczeństwa, a także działanie przez oskarżonego w zamiarze bezpośrednim. Oskarżony P. S. (1) w sytuacji, gdy miał świadomość tego, iż zabronione jest posiadanie tak środków odurzających, jak i substancji psychotropowych, zdecydował się na ich bezprawne posiadanie. Pomimo przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu nie wyraził skruchy, a także przyjął bezkrytyczny stosunek względem tego przestępstwa. Zostało to potraktowane, jako okoliczność obciążająca, podobnie jak ilość posiadanej przez oskarżonego substancji psychotropowej.

Jako okoliczność łagodzącą potraktowano to, że pomiędzy przestępstwem i datą wyrokowania upłynął stosunkowo długi okres czasu, w trakcie którego oskarżony nie popełnił innych przestępstw, co świadczy o tym, iż mimo braku kary sprawca poprawił się, żył uczciwie, i pracował, co z kolei oznacza, że surowe karanie go nie jest celowe

Innych okoliczności łagodzących się nie dopatrzono. W szczególności za okoliczność taką nie sposób potraktować podjęcia przez oskarżonego leczenia. P. S. (1), co przyznał, leczenie podjął dopiero od 24 lutego 2014 roku (vide zaświadczenie, k. 44), przy czym deklarację, co do podjęcia leczenia składał już w trakcie postępowania toczącego się pod sygnaturą II K 158/13. Skądinąd, stało się to przyczyną zawieszenia postępowania postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2013 roku, a wobec negatywnej weryfikacji przyczyną jego podjęcia postanowieniem z dnia 7 marca 2014 roku, po uprzednim ustaleniu, że oskarżony leczenia de facto nie podjął, chociaż to deklarował i okazywał na tę okoliczność odpowiednie dokumenty. W tej sytuacji przyjąć należy, że podjęcie przez oskarżonego leczenia dopiero w dniu 24 lutego 2014 roku ma na celu wywołanie korzystnej dla niego sytuacji procesowej, a nie wynika z rzeczywistego przeświadczenia oskarżonego o niewłaściwości jego postępowania.

Poczynienie tego rodzaju ustaleń uniemożliwia również zastosowanie wobec oskarżonego P. S. (1) przepisu art. 72 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, który to stanowi, że jeżeli osoba uzależniona lub używająca szkodliwie substancji psychoaktywnej, której zarzucono popełnienie przestępstwa pozostającego w związku z używaniem środka odurzającego lub substancji psychotropowej, zagrożonego karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, podda się leczeniu, rehabilitacji lub udziałowi w programie edukacyjno – profilaktycznym prowadzonym przez zakład opieki zdrowotnej lub inny podmiot działający w ochronie zdrowia, prokurator lub sąd (art. 73 powołanej ustawy) może zawiesić postępowanie do czasu zakończenia leczenia, rehabilitacji lub udziału w programie, a po podjęciu postępowania, uwzględniając wyniki leczenia, rehabilitacji lub udziału w programie edukacyjno-profilaktycznym, postanawia o dalszym prowadzeniu postępowania albo istnieje możliwość warunkowego umorzenia postępowania, nawet w przypadku uprzedniej karalności sprawcy.

Wobec ustalenia, iż podjęcie przez oskarżonego leczenia nie wynika ze skruchy oraz zrozumienia powagi sytuacji, a jest w rzeczywistości taktyką procesową nie sposób przyjąć, by ewentualne warunkowe umorzenie postępowania karnego stanowiło odpowiednią dla P. S. (1) reakcję wymiaru sprawiedliwości na przypisany mu wyrokem czyn.

Wysokość orzeczonej kary pozbawienia wolności podyktowana była więc wysokim stopniem zawinienia i znacznym stopniem społecznej szkodliwości czynu. W ocenie sądu wymierzona oskarżonemu kara powinna odnieść właściwy skutek zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. W zakresie prewencji indywidualnej orzeczona kara winna skłonić oskarżonego do ponownej analizy jego zachowania i zapobiec powrotowi do przestępstwa

oraz wzmocnić w oskarżonym poczucie odpowiedzialności za penalizowane przepisami ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zachowanie. Natomiast w zakresie prewencji ogólnej orzeczona kara winna uświadomić społeczeństwu, iż popełnienie przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wiąże się z adekwatną reakcją wymiaru sprawiedliwości.

Zawieszając wykonanie kary, Sąd kierował się wskazaniem określonymi w art. 69 § 1 i 2 k.k. Dodatką prognozę kryminologiczną ustalono w przypadku oskarżonego w oparciu o prowadzenie przez oskarżonego ustabilizowanego trybu życia, podjęcie – chociaż po upływie znacznego okresu czasu – leczenia odwykowego oraz jego dotychczasową niekaralność (vide dane o karalności, k. 104).

Ustalając okres próby na 3 lata sąd kierował się tym, by okres ten zapewniał skuteczne wychowawcze oddziaływanie na skazanego, a jednocześnie wymógł na nim zachowanie zgodne z normami prawa. Okres próby umożliwi także zweryfikowanie trafności postawionej w stosunku do oskarżonego dodatkowej prognozy kryminologicznej.

Mając na uwadze fakt warunkowego zawieszenia wykonania oskarżonemu P. S. (1) kary pozbawienia wolności sąd wymierzył mu, na podstawie art. 71 §1 k.k., grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych.

Wysokość grzywny orzeczonej obok kary pozbawienia wolności dostosowana jest do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu P. S. (1) w wyroku, a nadto uwzględnia jego sytuację majątkową.

Stwierdzić należy, że wymiar grzywny orzekanej na podstawie art. 71 §1 k.k. powinien być także w zasadzie proporcjonalny do orzekanej kary pozbawienia wolności. Wobec skorzystania przez sąd z możliwości warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, grzywna stanowi w istocie jedyną realną dolegliwość pozwalającą odczuć oskarżonemu P. S. (1) materialnie naganność postępowania, więc również w oparciu o ten fakt ustalono jej wysokość, przy czym liczba stawek dziennych uwzględnia społeczną szkodliwość zarzuconego, a w wyroku przypisanego oskarżonemu czynu, a wysokość stawki dziennej ustalona została przy uwzględnieniu możliwości finansowych oskarżonego.

W realiach niniejszej sprawy orzeczona grzywna będzie de facto jedyną faktyczną dolegliwością związaną ze skazaniem oskarżonego za popełnione przestępstwo, nie można bowiem, a priori, zakładać, że dojdzie do zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego, co do którego, przynajmniej na etapie rozpoznania sprawy i wyrokowania, istniała dodatkowa prognoza kryminologiczna.

Zdaniem sądu tak ukształtowana kara będzie wystarczająca dla osiągnięcia celów wychowawczych w stosunku do oskarżonego i wdroży go do przestrzegania prawa w przyszłości.

Możliwość zarządzenia wykonania warunkowo zawieszanej kary w przypadku popełnienia w okresie próby podobnego przestępstwa umyślnego stanowić będzie dla oskarżonego czynnik powstrzymujący przed ponownym popełnieniem przestępstwa, a to z kolei będzie wystarczającym czynnikiem wychowawczym. W ocenie sądu kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie stanowiła dla P. S. (1) dostateczną dolegliwość, zmotywuje go do właściwego zachowania i prawidłowej postawy, a także sprawi, iż więcej przestępstwa nie popełni. Sąd miał w tym miejscu na uwadze dyrektywę zawartą w przepisie art. 58 §1 k.k., zgodnie z którą karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania orzeka się tylko wtedy, gdy inna kara nie może spełnić swych celów. Oczywiście jest, że kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia, jako ostateczności nie należy nadużywać i wymierzać ją jedynie wtedy, gdy inne środki nie spełniają celów postępowania.

Wobec skazania P. S. (1) za przestępstwo określone w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono, na podstawie art. 70 ust. 2 tej ustawy, przepadek dowodu rzeczowego określonego w pkt 1 wykazu dowodów rzeczowych (k. 60 akt sprawy II K 158/13).

Stosownie do przepisu art. 63 §1 k.k., wobec orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zaliczono na poczet wymierzonej oskarżonemu grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 maja 2011 roku do dnia 17 maja 2011 roku. Zaliczając okres rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet grzywny wymierzonej oskarżonemu ustalono, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

Stosownie do treści art. 626 §1 k.p.k. w orzeczeniu kończącym postępowanie sąd określa, kto, w jakiej części i zakresie ponosi koszty procesu.

Na koszty sądowe składają się opłaty oraz wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, w myśl art. 616 §2 pkt 1 i 2 k.p.k.

W niniejszej sprawie opłata od orzeczonej kary pozbawienia wolności wynosi 60 złotych, stosownie do treści art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 z 1983 roku, poz. 223 z późn. zm., zwana dalej ustawą o opłatach w sprawach karnych). Z kolei opłata od grzywny wymierzonej na podstawie art. 71 §1 k.k., stosownie do art. 3 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych wynosi 10 procent od kwoty wymierzonej grzywny, to jest 150 złotych.

Na wydatki w niniejszej sprawie składają się:

- na podstawie art. 618 §1 pkt 1 k.p.k. i §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.) ryczałt za doręczenia w wysokości łącznie 40 złotych, odrębnie za postępowanie przygotowawcze i postępowanie przed sądem;
- na podstawie art. 618 §1 pkt 10 k.p.k. i §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 roku w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. Nr 151, poz. 1468) koszty związane z uzyskaniem zaświadczenia z Krajowego Rejestru Karnego w wysokości 50 złotych;
- na podstawie art. 618 §1 pkt 9 k.p.k. należności związane z wydaniem opinii przez biegłych różnych specjalności;
- na podstawie §3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.), ryczałt za przechowywanie przedmiotów zajętych w postępowaniu karnym i złożonych w składnicy organów prowadzących postępowanie wynosi 40 złotych.

Od oskarżonego P. S. (1) zasądono kwotę 100 złotych tytułem częściowej opłaty oraz kwotę 100 złotych tytułem częściowych wydatków. W pozostałej części oskarżonego P. S. (2) zwolniono, na podstawie art. 624 §1 k.p.k., od zapłaty kosztów sądowych, ustalając, że wydatki ponosi Skarb Państwa.

Powołany przepis art. 624 §1 k.p.k. stanowi, że sąd może zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Sytuacja rodzinna i finansowa P. S. (1) jest tego rodzaju, że uznano, iż uiszczenie przez oskarżonego kosztów sądowych w całości byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Mając na uwadze powyższe rozważania i na podstawie powołanych powyżej przepisów Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.